

KAPITEL 14 – hvor Magnus tager Lottes konflikttrappe med til fest

Da Magnus kommer hjem efter fodbold lørdag formiddag, har mor bagt kokosmakroner og lavet grøntsags-lasagne til vicepræsidentens ‘fest, fredspibe og fælles-spisning’-arrangement.

“Hjælp mig lige engang,” siger hun. “Jeg er ved at lave komplimenter, og jeg vil jo ikke lyve, og så er det altså lidt svært med hr. Himmelblå og frk. Græsk Katolsk. Hvad skal vi skrive om dem, synes du?”

“Altså, hr. Himmelblå siger sin mening for meget, og frk. Græsk Katolsk siger sin mening for lidt. Måske komplimenten til hr. Himmelblå kunne være: ‘Tør godt sige sin mening’. Og til frk. Græsk Katolsk kunne det være: ‘Aldrig sur’, foreslår Magnus.

“God idé,” siger mor. “Og tænk engang, hvis man blandede hr. Himmelblå og frk. Græsk Katolsk, så ville man få noget virkelig godt,” siger mor og griner.

Magnus har forberedt sine egne komplimenter til Anders og Morten. Til Anders er det: ‘Sjov at spille Fortnite med’. Og til Morten er det: ‘Fed at spille fodbold med’. Han har skrevet dem på hver sin lille blå seddel og glæder sig til at læse dem op for dem. Hvad mon de har forberedt til ham? ‘God til at spille fodbold’, tror han nok ikke, at de vil skrive. Det skriver de nok til Berna. Måske ‘God til Fortnite’ eller ‘Sjov at hænge

ud med’. Han håber mest på det sidste. Gad vide, hvad de vil sige til mor? Det er i hvert fald ikke, at hun er god til at rydde op eller holde orden. Og det er nok heller ikke, at hun er god til at fejre, at man har fået lov til at adoptere et barn. Men så er der jo så mange andre ting. Han håber bare, at Anders og Morten også kan se nogle af de gode ting ved mor. Det tror han godt, de kan. Men de har godt nok ikke talt meget sammen, siden de fortalte, at de skulle adoptere hende Zola.

Pludselig bliver Magnus nervøs. Rigtig nervøs. Tænk engang hvis Anders og Morten slet ikke kan finde på noget pænt at sige til mor. Og hvad med Bernas mor? Hvad vil hun sige? Hende har de heller ikke talt ret meget med, siden mor var oppe og sige, at Magnus ikke måtte have en gud. Hr. Himmelblå er stadig sur på mor over det med døren og den blødende pande. Så er der frk. Græsk Katolsk, og hende aner man jo ikke, hvad tænker. Det kan være, at hun i virkeligheden er mega sur og synes, at mor og ham er vildt irriterende.

“Måske skulle vi bare droppe den der fest,” siger Magnus.

“Droppe den, hvorfor dog det?” spørger mor.

“Jo altså, kunne det ikke være sjovere at tage på loppe-marked?” prøver Magnus. “Altså der kan man jo få nogle virkelig gode ting. Jeg har fx ret meget lyst til en ny skoletaske,” lyver han.

“Ved du hvad, vi tager da bare på loppemarked i morgen. Der er det jo søndag, og der er loppemarkeder over hele byen. Vi kan være på loppemarkeder hele dagen,” siger mor begejstret.

Øv altså. Ikke nok med at de skal hen til den dumme fest lige om lidt. Nu skal de også på loppemarkeder over hele byen HELE dagen i morgen. Øv altså.

“Ih, det bliver en FANTASTISK weekend,” jubler mor. “Nå, gør dig lige klar. Vi går om fem minutter.”

Da Magnus og mor kommer ind i beboerlokalet med kokosmakroner, grøntsagslasagne, komplimenter og en smule bange anelser, får Magnus pludselig en varm følelse indeni. Der er virkelig flot og hyggeligt. Der er næsten pyntet flottere op end til jul. Der er balloner i loftet og på væggene. Bordene er dækket af stribede og prikkede duge i alle regnbuens farver. Der er flag på bordet og blomster i vaserne. Ikke sådan nogle købte buketter, som mor aldrig ville bruge penge på, men sådan nogle, man selv kan plukke, hvis man er på tur.

Vicepræsidenten går rundt og smiler og byder velkommen. Han ser lige præcis så glad og rolig ud, som han altid gør, men han er klædt helt anderledes. Han har et slags rødvinfarvet jakkesæt på i samme slags stof som mormors velour-sofa. Han har et lille tørklæde om halsen og en tryllestav i den ene hånd. For enden af bordet står den tavle, som Magnus har set blive brugt

til banko om søndagen. På tavlen hænger syv af vicepræsidentens små gule sedler med vicepræsidentens kragetæer på. Der står:

- Velkomst og velkomstdrinks
- Anretning af fællesbuffet og præsentation af retterne
- Fællesspisning
- Komplimenter (alle deltager!) og tid til fredspibe. Obs! Husk at rigtig rygning er forbudt indendørs!
- Fælles leveregler

- Dans (frivilligt om man vil deltage)
- Oprydning (alle tager en tørn!)

Det lyder da egentlig meget godt, tænker Magnus og vender sig om og kigger rundt i rummet. Hvor er mor blevet af? Nå ja, hun står henne ved buffetten og stiller grøntsagslasagnen frem. Morten er også i gang med at stille noget mad på buffeten, men han taler ikke med mor.

Bernas mor er i gang med at hælde en velkomstdrink op til Berna og taler heller ikke med nogen. På en stol henne

ved musikanlægget sidder hr. Himmelblå. Han taler heller ikke med nogen. Det kan blive en lang, hård fest, tænker Magnus.

Døren går en smule op, og der kommer, hvad der ligner noget af en lang pind ind af døren.

Efter pinden kommer et ben. Det er frk. Græsk Katolsk og hendes stok. Hun har svært ved at komme ind af døren. Den er også vildt tung. Vicepræsidenten løber hen og holder døren for hende. Så følger han frk. Græsk Katolsk hen til en lænestol, der står ved siden af buffeten, og skænker en velkomstdrink til hende. Så kigger vicepræsidenten over på hr. Himmelblå og løfter begge arme i vejret, mens han holder sine tommelfingre opad. Som om han er ved at lave et eller andet tegn til hr. Himmelblå. Hr. Himmelblå nikker og trykker på en knap på musikanlægget.

Ud af anlægget kommer en sang, som Magnus har hørt engang, hvor han var med mormor til byfest på Vesterø Havn på Læsø. Der spillede de den godt nok først, da festen sluttede, og så skulle alle holde hinanden i hånden i en rundkreds, mens de sang 'Skuld gammel venskab rejn forgo'. "Det er en sang om venskab," havde mormor forklaret.

Magnus synes så godt nok ikke, det virker, som om hverken mor, Anders og Morten eller Bernas mor har særlig meget lyst

til at stå i en rundkreds og holde hinanden i hænderne.

"Velkommen til," siger vicepræsidenten. "Hr. Himmelblå har foreslået, at vi starter med den her sang, som hans mor altid spillede, når familie og venner mødtes til fest. Den handler jo om venskab, selvom det godt nok er svært at høre, hvad de egentlig synger. Som I kan seovre på tavlen, så er dagens program, at vi lige om lidt hver især skal præsentere den ret, vi har med til fællesbuffeten, og bagefter spiser vi sammen. Velkommen til en helt fantastisk, dejlig eftermiddag."

Magnus sidder ved siden af Berna og spiser mors grøntsags-lasagne, sushi fra Anders og Morten, røde pølser fra frk. Græsk Katolsk og köfte, som er Bernas mors vildt gode frikadeller.

Den eneste ret, Magnus ikke har turdet smage, er hr. Himmelblås. Hr. Himmelblå fortalte selv, at det var stegt flæsk med persillesovs. Først troede Magnus, at det var for sjov, for hvem i alverden har lyst til at spise to vildt klamme ting, bare fordi de er blandet sammen? Men så vidt Magnus kan se, var det ikke for sjov, for alle de voksne, på nær Anders, har åbenbart lyst til at spise to vildt klamme ting, bare fordi de er blandet sammen.

Måske er det lidt ligesom boligindretning. Mor siger altid, at hvis man køber tilstrækkelig mange grimme ting fra et loppemarked og sætter dem sammen, så bliver det altid vildt fedt. Det er noget, der hedder retro.

Der er ret stille ved bordet. Virkelig stille faktisk. Den, der taler mest, er frk. Græsk Katolsk, men det er også, fordi hun bare siger det samme igen og igen: "Ih, hvor lækkert. Hold da op, hvor vi bliver forkælet. Det må jeg sandelig sige. Ih, hvor lækkert. Hold da op, hvor vi bliver forkælet. Det må jeg sandelig sige. Ih, hvor lækkert. Hold da op, hvor vi bliver forkælet. Det må jeg sandelig sige." Det lyder vildt irriterende, synes Magnus, men måske er det alligevel bedre end stilhed.

Han har selv talt lidt med Berna, men ellers har han ikke talt med nogen. Morten har sagt skål flere gange, men det er ikke blevet til en egentlig samtale.

"Øh, Morten," prøver Magnus. "Det der flæsk med persillesovs, er det egentlig ikke sådan lidt retro?"

Og det er åbenbart vildt sjovt. For pludselig griner hele bordet fuldstændig hysterisk, og mor kigger stolt hen på ham og råber "Åh min skønne skat." Vildt pinligt.

"Voksne har godt nok en sær humor," hvisker Berna. "Hvornår tror du for øvrigt, vi må tage nogle af din mors kokosmakroner?"

Berna og Magnus har været lidt ude og spille bold, mens de voksne har ryddet bordet og gjort klar til dessert.

"Kokosmakroner og komplimenter. Det er det næste på dagsordenen," griner vicepræsidenten. "I har jo alle sammen

skrevet noget pænt om hinanden, og vi starter med dig hr. Himmelblå. Hvad har du skrevet?"

"Mig? Jeg har slidgigt i hånden. Jeg har ikke kunnet skrive de sidste 12 år. Det ved du da godt," siger hr. Himmelblå surt.

"Bevares," siger vicepræsidenten. "Men du har vel forberedt nogle komplimenter? Du skal jo bare sige dem højt."

"Jeg er 83 år, og jeg husker ikke særlig godt," prøver hr. Himmelblå. "Faktisk kan jeg dårligt nok huske, hvad der skete i går."

Magnus kan se på mor, at hun IKKE ser glad ud. Bare hun ikke smækker en dør i hovedet på ham igen, tænker Magnus. Døren til beboerhuset er enorm, og den er lavet af jern. Hr. Himmelblås hoved ville næppe overleve.

"Nå da," råber mor. "Skal vi nu trækkes med lidt mere selektiv hukommelse?"

Magnus fatter ikke noget af, hvad mor siger, men han kan i hvert fald se, at hun er godt gal i skralden.

"Du husker tydeligt, at jeg smækkede en dør i hovedet på dig," fortsætter mor. "Det fortæller du i hvert fald til gud og hver mand. Men du kan ikke huske, hvad det var, du selv havde gjort, der gjorde mig så sur. Du kan heller ikke huske, at det var et uheld, at jeg ramte dig med døren, og nu kan du gud hjælpe mig huske så lidt, at du ikke

engang kan sige en enkelt pæn ting om nogen af os. Det er da godt nok smart, hva'?"

"Må jeg lige bede om mine Himmelblå," siger hr. Himmelblå. "Så er du i gang igen, hva'? Hysterisk, det er du, det må man man vel nok sige."

"Vi skal altså have nogle komplimenter fra dig nu, hr. Himmelblå," siger vicepræsidenten. "Du kan selv se hen på tavlen med dagsordenen. Vi er nået til punktet 'komplimenter', og der står jo højt og tydeligt, at ALLE deltager."

"Godt, jamen det skal da ikke hedde sig, at jeg ikke følger reglerne," siger hr. Himmelblå. "Jeg er jo ikke sådan en autonom besættertype som hende derovre," fortsætter han, mens han peger på mor.

"Hr. Himmelblå, så er det nu," siger vicepræsidenten. "Kom med en kompliment."

"Ok," siger hr. Himmelblå "Så vil jeg godt sige til dig Dorte, at du er en kvinde med ben i næsen."

Åh nej, tænker Magnus. Det kan umuligt være en kompliment at have ben i næsen. Han tør slet ikke tænke på, hvordan mor ville se ud, hvis hendes ben sad i hendes næse. Det ville jo se fuldstændig sindssygt ud. Kan man overhovedet gå, hvis benene sidder fast på næsen i stedet for på kroppen? Men pludselig kan Magnus høre mor sige:

"Tak, hr. Himmelblå. Det er pænt af dig at sige."

"Selv tak," siger Hr. Himmelblå. "Så er det bare ærgerligt, at du har ikke har ret meget mellem ørerne."

Det, der sker nu, er noget, som Magnus aldrig har prøvet før,

som ingen i selskabet har prøvet før, og som ingen havde forestillet sig ville ske – eller nogensinde kunne ske. Og det er ikke noget godt. Der sker nemlig det, at vicepræsidenten får en slags raserianfald, hvor han binder den sløjfe, han har om halsen, op, smider den på bordet, tager sin tryllestav op af lommen og kaster den hen mod hr. Himmelblå, og så råber han: "I er umulige. Umulige. Fuldstændig umulige. Jeg giver op!"

Og så går han hen mod døren. Åh nej, tænker Magnus. Noget er nødt til at gøre noget. Mor er nødt til at gøre noget. Eller Morten. Eller Bernas mor. Men ingen gør noget som helst. Så Magnus beslutter, at han selv må gøre noget. Bare et eller andet.

"Vent," råber han efter vicepræsidenten. "Vi skal bare gå ned ad konflikttrappen. Det siger Lotte selv."

"Glem det," siger vicepræsidenten. "Det er håbløst."

"Det er aldrig håbløst, hvis man taler sammen. Det siger du selv. Og du har også sagt, at hende Lotte lød så klog, at du gerne vil møde hende."

"Jeg orker ikke mere," siger vicepræsidenten. "I må gå ned ad den der trappe selv."

"Det er aldrig en god idé at gå. Og det er altid en god

idé at drikke kaffe. Det har du selv sagt,” råber Magnus.

Han har svært ved at skjule skuffelsen i stemmen, selvom han prøver. Tænk engang at vicepræsidenten nu også opfører sig fuldstændig umuligt og ligner Troels, som han ser ud, når det ikke er lykkedes ham at score i fodbold, og han så bare skrider fra banen i raseri.

“Okay,” siger vicepræsidenten. “Giv mig lige fem minutter til at køle af, og så går vi ned ad din trappe, eller hvad det er.”

Der er næsten stille i lokalet. Den eneste, der siger noget, er frk. Græsk Katolsk. Og hun siger bare det samme igen og igen: “Sikke et herligt vejr. Det må jeg nok sige. Sikke et herligt vejr. Det må jeg nok sige. Sikke et herligt vejr. Det må jeg nok sige. Sikke et herligt vejr. Det må jeg nok sige.”

Magnus har lånt vicepræsidentens nøgler til pulterrummet og er ved at slæbe røde trækasser ud derfra, mens vicepræsidenten er udenfor og køle af. Morten kommer hen for at hjælpe med at slæbe dem ind. Så vidt Magnus kan regne ud, skal der bruges seks kasser til at bygge trappen.

“Hvor mange trin skal der være på den der trappe?” spørger Morten.

“Tre,” siger Magnus. “Lyt, forstå hvorfor, lav en aftale.” Og så bygger de en trappe med tre lige store trin. I det

samme går døren op, og vicepræsidenten kommer ind. Han ligner sig selv igen, eller prøver i hvert fald virkelig på det.

“Okay Magnus, hvad så nu?” spørger han.

Jo altså,” siger Magnus. “De skal gå ned ad konfliktrampen sammen.”

“Hvordan gør de det?” spørger vicepræsidenten.

“Jo altså, de skal op at stå på det øverste trin – sammen,” forklarer Magnus.

“Godt,” siger vicepræsidenten. “Dorthe og hr. Himmelblå. Værsgo at træde op på det øverste trin.”

Magnus kigger over på mor. Hun ser IKKE begejstret ud. Det gør hr. Himmelblå heller ikke. Jeg håber virkelig, Lotte har ret med hensyn til den her trappe, tænker Magnus. Hvis altså de da overhovedet kommer op på den trappe. Han kigger på hr. Himmelblå og på mor. De sidder bomstille begge to og stirrer stift ud i luften.

“Kom så I to,” siger Morten. “Vær nu ikke sådan nogle stædige æsler.”

Det virker åbenbart, for mor og hr. Himmelblå rejser sig, går op ad trappen og stiller sig ved siden af hinanden på det øverste trin.

“Hvad så nu?” spørger hr. Himmelblå surt. “Er det nu, man bliver tvunget til at kramme eller hva’--?”

“Nej,” siger Magnus. “Det er nu, man slår ‘sten, saks, papir’. Bedst ud af tre.”

“Sig mig engang, hvad er det her for en underlig selskabsleg?” spørger hr. Himmelblå.

“Det er fordi, vinderen er den, der starter,” forklarer Magnus. “Altså starter med at fortælle, hvordan han oplevede situationen. Og den anden må IKKE afbryde.”

“Det bliver godt nok svært for din mor,” siger hr. Himmelblå.

“Kom nu bare i gang,” siger Morten.

“Okay,” siger mor og tager en knyttet hånd frem. Hr. Himmelblå gør det samme.

‘Sten, saks, papir’. Mor vinder. ‘Sten, saks, papir’. Hr. Himmelblå vinder. ‘Sten, saks, papir’. Mor vinder.

“Ja, typisk,” siger hr. Himmelblå. “Selv i sådan noget her, er det damerne først. Tænkte jeg det ikke nok.”

“Jamen, ved du hvad?” siger mor. “Start du bare. Så kan vi jo allesammen høre din sindssyge historie endnu en gang.

Det er spændende, om du husker noget mere af, hvad der rent faktisk skete.”

“Hov,” siger vicepræsidenten.

“Undskyld jeg afbryder. Men inden vi går videre, så skal du Dorthe lige give hr. Himmelblå en compliment.”

Magnus kigger op på mor.

Hun ligner sådan en tyr, han har set i fjernsynet. Sådan en virkelig sur og farlig tyr, der er lukket inde i et alt for lille rum og bare venter på at blive sluppet løs, så den kan gå

amok på alt omkring sig. Han håber virkelig ikke, at mor går amok. Og han håber virkelig, at mor kan huske den kompliment, de har forberedt til hr. Himmelblå. Men det kan hun ikke. Hun siger i hvert fald ikke noget. Eller Lotte ville nok mene, at mor siger en hel del med sin krop. Måske noget i retning af: ‘For pokker!! Og for satan!! I er dumme – allesammen. Og om lidt smadrer jeg noget’.

Magnus håber, at de andre ikke er lige så gode til at høre, hvad mors krop siger, som Lotte ville være. Og han håber, at mor snart siger noget pænt med sin mund. Men det gør hun ikke.

“Mor, du har jo forberedt en kompliment til hr. Himmelblå. Du synes jo, det er dejligt, at hr. Himmelblå er så god til at sige sin mening,” siger Magnus.

“Er det virkelig rigtigt?” spørger hr. Himmelblå. “Det skal du have tak for, Dorthe. Det tror jeg faktisk aldrig, der er nogen, der har rost mig for før.”

Magnus kan se, at hr. Himmelblå faktisk bliver virkelig glad. Måske kommer det til at lykkes at få ham og mor ned ad trappen, uden at en af dem skubber den anden ned.

“Det var godt, Dorthe,” siger vicepræsidenten. “Nu skal du, hr. Himmelblå, fortælle, hvad der skete, da du og Dorthe blev uvenner. Og Dorthe, du må IKKE afbryde.”

“Det, der skete...,” siger hr. Himmelblå, mens han svajer lidt og koncentrerer sig om ikke at falde ned ad den røde kasse.

“Altså, jeg var nede i postkassen og hente post. Der lå et brev. Ikke sådan et maskinskrevet et. Ikke en regning eller noget. Men et rigtigt brev. Med håndskrevne bogstaver på. Jeg blev vildt glad. Det er sjældent, jeg får breve. Mine børn sender mig kun to breve om året – til jul og til min fødselsdag. De har travlt med deres arbejde og deres børn.”

“Så jeg blev glad. Rigtig glad. Så jeg skyndte mig at vende brevet om for at læse, hvem af dem der havde sendt brevet. Men jeg havde glemt mine briller oppe i lejligheden, så jeg kunne ikke læse, hvad der stod. Så tænkte jeg, at hvis jeg åbnede det, kunne jeg måske ud fra brevpapiret gætte, hvem af mine børn det var fra. Så jeg åbnede det. Men det var slet ikke på det brevpapir, de plejer at bruge. Så skyndte jeg mig op i lejligheden, satte mig ved spisebordet og tog mine briller på. Og så kunne jeg se, at der stod ‘Kære dejlige Dorthe’ i brevet. Jeg blev så skuffet over, at brevet slet ikke var til mig.”

“Jeg skulle selvfølgelig ikke have læst brevet, men hele vejen op ad trappen havde jeg bare sådan glædet mig til at læse det. Og så kom jeg altså til det. Og det, jeg læste, var jo, at der er en mand, der lyder virkelig sød, og som synes, at du er helt fantastisk, og at du har sagt, at du ikke gider se ham, bare fordi han har foreslået dig måske at rydde lidt ud i dine ting. Og det synes jeg bare var rigtig ærgerligt.”

“Man kan aldrig få for meget familie, og jeg tænkte, at det ville være godt for Magnus med en

slags far. Så det gik jeg ned og sagde til dig, og så fik jeg en dør i hovedet og endte med at bløde fra min pande.”

Mor kigger lidt forvirret rundt. Og så siger hun stille:

“Jeg havde hele tiden regnet med, at du åbnede mit brev med vilje. Det gør du jo tit med alle mulige andre af mine breve. Regninger og sådan noget. Hvorfor gør du egentlig det?”

“Det er, fordi jeg glemmer mine briller. Og når brevene ligger i min postkasse, regner jeg jo med, at de er til mig.”

“Nå ja, det havde jeg slet ikke tænkt på,” siger mor. “Jeg bruger jo ikke selv briller.”

“Jeg tror godt, at I må gå to trin ned. I har lyttet. Og I har også forstået, hvorfor den anden gjorde det, den anden gjorde,” siger Magnus. Det er ligesom med campingvognen og Ottos naboer og hundene på gardinerne.

“Jeg har ikke forstået, hvorfor jeg skulle have en dør i hovedet, væltes omkuld og bløde,” siger hr. Himmelblå.

“For TITUSINDE gang,” råber mor. “Det var jo ikke med VILJE!! Og i øvrigt havde jeg bedt dig smutte ud af min lejlighed. Du ved da godt, at jeg aldrig kunne finde på at gøre sådan noget med vilje. Jeg har da været en hjælpsom nabo for dig i mange år.”

“Hjælpsom?” fnyser hr. Himmelblå.

“Jeg er da hjælpsom,” siger mor. “Jeg deler altid ud af mine kokosmakroner, og jeg har også engang købt en gammel højskolesangbog til dig på et loppemarked.”

“Ha,” fnyser hr. Himmelblå. “Hvis du var hjælpsom, ville du da tilbyde frk. Sørensen at bytte lejlighed. Hun har jo gået med stok i årevis og kæmper med at komme op og ned fra 2. sal. Det ville da være mere rimeligt, om det var dig og Magnus, der skulle gå op til 2. sal.”

“Jamen, jeg vil da gerne bytte lejlighed,” siger mor. “Vi ville elske at bo på 2. sal. Men det er jo ikke sikkert, at frk. Sørensen har lyst til det, vel?”

“Nogen vil nok mene, at du er tungnem,” siger hr. Himmelblå. “Selvfølgelig vil hun da det.”

“Vil du det, frk. Sørensen?,” spørger mor frk. Græsk Katolsk.

“Ja, jamen, nej, jamen jo. Jamen nej. Jeg vil jo ikke være til besvær,” siger frk. Græsk Katolsk.

“Nogle gange er det vigtigt at sige, hvad man mener,” siger Magnus. “Ellers kan man blive til det, som nogen kalder en flink kylling. Og det er den mest irriterende slags kylling, der findes.”

Magnus kigger rundt. Det ser ikke ud som om, nogen af de andre synes, at det, han lige har sagt, giver ret meget mening. Men så siger vicepræsidenten:

“Det er rigtigt, frk. Sørensen. Det er nu, du skal sige højt og tydeligt JA TAK.”

“Jamen, så ja tak. Hvis det altså ikke er til ulejlighed,” siger frk. Sørensen og kigger ned i bordet, som om hun synes, det hele er frygtelig pinligt.

“Det er BESTEMT ikke til ulejlighed,” siger mor. “Vi vil faktisk meget gerne op at bo på 2. sal. Der er jo meget mere lys.”

“Så er det vedtaget,” siger vicepræsidenten. “Og lad os så lige få jer to ned ad den trappe der. Hvad nu, Magnus?”

“Jo altså, hvis hr. Himmelblå har forstået, hvorfor mor knaldede en dør i hovedet på ham, så må de begge to godt gå ned på det nederste trin.”

“Værsgo at træde ned på nederste trin,” siger vicepræsidenten.

“Jeg har stadig ikke forstået det,” siger hr. Himmelblå. “Men okay, jeg træder ned. Hvad så nu?”

“Nu skal I lave en aftale,” siger Magnus.

“Om hvad?” spørger mor.

“Øh, det ved jeg ikke,” siger Magnus. “For sundhedsplejersken kom, inden Lotte nåede at forklare det.”

“Nå, men så lad os aftale, at I spørger hinanden, hvis den anden gør noget, som I ikke forstår,” siger vicepræsidenten.

“Hvad mener du egentlig?” spørger Berna.

“Jo altså, hvis nu Dorthe havde spurgt hr. Himmelblå, hvorfor han havde åbnet hendes brev, havde hun jo fundet ud af, at det ikke var med vilje. Og hvis hr. Himmelblå havde spurgt Dorthe, hvorfor hun smækkede døren i hovedet på ham, ville han have fundet ud af, at det ikke var meningen, at døren skulle ramme hans hoved.”

“Det lyder fornuftigt,” siger Morten. “Lad os klappe for Dorte, hr. Himmelblå og især for Magnus’ konflikttrappe.”

Magnus og Berna sidder i hjørnet og drikker saftvand og er ved at dø af pinlighed. Magnus’ mor, Bernas mor og Morten og Anders danser til en eller anden gammel sang, der handler om at købe bananer. Mor ser fuldstændig sindssyg ud, når hun danser, og nu får Magnus det igen sådan, at han ville ønske, at der kom en hest, som han lige kunne ride væk på. Eller en luftballon, han kunne flyve væk i. Eller endnu bedre: At Ronaldo kom og sagde ‘Godt at se dig Magnus. Lad os gå ud og spille noget bold’, så alle de andre kunne se, at selvom mor er mega pinlig og går amok til en sang om at købe bananer, så er Magnus stadig sådan ok sej.

Vicepræsidenten kommer hen og fortæller, at den der ‘køb bananer’-sang var noget af det mest top-fede, dengang han var ung. Den er lavet af en, der hed Kim, som havde en kæmpe mund og et kæmpe talent.

“I skal bare være glade for, at I har sådan nogle glade mødre. Uanset hvordan de danser,” siger vicepræsidenten.

Det har han sådan set ret i, tænker Magnus. Meget kunne have gået galt til denne her fest, og hvis det var gået sådan, så havde han haft

en mega sur mor lige nu. I stedet har han en vildt glad mor, der glæder sig til at flytte op på 2. sal, og som lige nu danser rundt, mens hun griner med både Bernas mor og Anders og Morten. Det føles egentlig ret godt.

Efter mor og hr. Himmelblå var kommet ned ad konflikttrappen, havde hverken mor eller hr. Himmelblå virket sure mere. Vicepræsidenten havde foreslået en kort pause, hvor man kunne spise en kokosmakron, og bagefter skulle alle læse deres komplimenter højt for hinanden.

Magnus havde været meget nervøs. For var der overhovedet nogen, der ville sige noget pænt om mor? Men det var der. Anders og Morten havde sagt til mor, at hun var en god mor. Og så var hun blevet så glad, at hun havde fået tårer i øjnene og havde givet dem en kæmpe krammer og sagt, at hun var sikker på, at de også ville blive nogle vildt gode forældre.

Bernas mor havde sagt, at hun godt nok synes, at mor var blevet alt for sur over det med gud, og at man altså skulle have lov at have gud på prøve, men at det havde fået hende til at forstå, hvor vigtigt det var, at man gav sine børn lov til at prøve nye ting af. Og derfor havde hun besluttet, at Berna alligevel godt måtte prøve at gå til fodbold.

Det var mor også blevet vildt glad for. Og så havde hun fået tårer i øjnene igen på den der voksne måde, hvor tårer betyder, at man er glad. Og så havde hun givet Bernas mor et kæmpe knus og sagt, at det vel egentlig også var okay, hvis Magnus fik gud på prøve.

Alle havde givet frk. Græsk Katolsk den samme kompliment, nemlig at hun altid er venlig. Det var hun blevet så glad for, at hun også havde fået tårer i øjnene. Og efter alle komplimenterne var vicepræsidenten gået hen til tavlen, og så skulle de alle sammen beslutte nogle fælles regler for, hvordan de kunne undgå at blive uvenner igen.

“Det er nogle meget gode leveregler, du fik lavet,” siger Berna til vicepræsidenten.

“Vi fik lavet,” retter vicepræsidenten hende.

“Nå ja, vi,” siger Berna og kigger over på tavlen, hvor der nu hænger en række små sedler mere. Der står:

Fælles leveregel nr. 1:
Spørg hvis den anden gør noget, du ikke forstår

Fælles leveregel nr. 2:
Del kokosmakroner, cola og kofte

Fælles leveregel nr. 3:
Sig hvad du mener
- undtagen når du hellere skal lade være

Fælles leveregel nr. 4: Lad være at sige alt, hvad du mener - undtagen når det faktisk er bedst, at du siger det

Fælles leveregel nr. 5:
Husk at give hinanden komplimenter - og opmærksomhed

Og på en lille gul seddel nedenunder står der: ‘Lad være med at være en flink kylling’. Det var noget, Anders tilføjede, fordi han synes, at det var vildt sjovt.

“Skal vi prøve at danse til den der ‘køb bananer’-sang?” spørger Berna.

“Okay,” siger Magnus. “Men vi siger det ikke ovre i skolen, vel?”

“Nej, er du da sindssyg mand,” siger Berna. ■

Lad være med at være en flink kylling

Spørgsmål til teksten

- Hvad var det, hr. Himmelblå fortalte, da han stod oppe på konflikttrappen?
- Hvad tror I, at det betyder for Magnus' mor at finde ud, at det slet ikke var med vilje, at hr. Himmelblå åbnede hendes brev, og at han faktisk prøvede at hjælpe hende?
- Hvad tror I, at det betyder for folk, når de får komplimenter – altså når andre fortæller dem, hvad de godt kan lide ved dem?

